

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

„Istoria Unirii Românilor“

Sub acest titlu, distinsul istoric și academician, dl Ioan Lupăș, dăruiește culturii românești și în special operei de educație a poporului nostru o nouă și prea frumoasă carte.

Apărută în colecția „Cartea Satului“ care este editată de Fundația culturală regală „Principele Carol I“, cartea aceasta a dlui profesor I. Lupăș e o comoară de simțire, de grai și claritate românească. Silindu-se să satisfacă din plin așteptarea M. Sale care a voit ca această carte să fie scrisă anume de istoricul ardelean Ioan Lupăș, autorul s'a întrecut pe sine, dându-ne o istorie a Românilor cu înalte calități de cronică: povestire încheșată, vie, de par'că totul a fost trăit de autor în zilele trecute, stil curgător, de psaltire bătrână, întrecând chiar și stilul pe care nu-l mai găsim decât la profesorul I. Lupăș, direcția întregii povestiri spre o culme, spre un scop, cătră care se observă cum a tins acest neam deplin conștient sau mai puțin conștient în toate acțiunile lui publice sau particulare: unirea definitivă a tuturor românilor.

Scrierea este clădită întreaga pe o concepție și e menită să demonstreze prin toate paginile această concepție. O concepție care dă o anumită explicație unirii românilor, singura explicație serioasă. Autorul anunță această concepție dela început de când purcede a vorbi despre „temeiurile unirii Românilor“. «Străinii — spune autorul — cari nu au văzut din capul locului cu ochi buni întregirea României, urmăresc scopul de a înfățișa unirea aceasta așa fel, încât să trezească în sufletul celor slabi de înger îndoială, spunând că ea n'ar putea să fie traică sau că nu ar fi izbândă neîndoelnică a vredniciei neamului românesc». Față de aceste păreri pornite din tendințe nepreținoase nouă și însușite adesea și de unii români, autorul ține să afirme că: «Unirea național-politică dela 1918 nu se cuvine să fie înfățișată, nici măcar în carte, ca un dar, coborât asupra neamului românesc din încrederea și simpatia lumii civilizate, nici ca o alcătuire întâmplătoare, răsărită din greșelile dușmanilor de veacuri... Unirea Românilor trebuie înfățișată totdeauna — potrivit adevărului — ca urmarea firească a unei pregătiri istorice de sute de ani, în cursul cărora acest popor de eroi și de mucenici a izbutit să-și apere cu uimitoare stăruință «sărăcia și nevoile și neamul», rămânând împotriva tuturor năvălirilor barbare și vremelnice stăpâniri străine, în cea mai strânsă legătură cu pământul strămoșesc în care, ca într'un liman de mân-

ture, și-a putut adăposti traiul de-alungul vremilor de urgie».

Dacă-i așa, statul român nu există prin grația nici unei bunăvoințe străine, ci își are temeliile sale, adânci și nezguduite în sine, adecă în unitatea desăvârșită a poporului român, în grai, credință, datini, așezăminte strămoșești și fire. Unitatea aceasta pe diferitele planuri de viață o dovedește apoi autorul în prima din cele 6 cărți ale scrierii, în cea despre „Temeiurile unirii românilor“. În celelalte 5 expune pregătirea și realizarea celor 3 uniri: cea de sub Mihai Viteazul, cea dela 1859, și cea dela

1918. Primele două uniri au fost și ele pregătiri și etape pentru a treia, ultimă și definitivă. Autorul își vâdește cu prisosință puterea de sinteză, culegând din belșugul de întâmplări și rostiri trecute, pe cele esențiale și încheșându-le într'un fluviu spiritual ce curge întins spre ziua cea mare de 1 Decembrie 1918.

În Istoria Românilor, așa de sbuciumată și de împetrișată la suprafață de multele năvăliri ale străinilor lacomi, viziunea dlui profesor I. Lupăș descoperă un senz în jurul căruia se organizează detaliile și se valorifică după o anumită măsură.

Eminentul istoric ardelean și-a câștigat un nou titlu la recunoștința neamului prin această rară carte de învățătură ce i-o dăruiește.

Dr. D. STĂNILOAE

Congresul societății misionare „Oastea Domnului“

La Cincizecimea din acest an iarăși s'a întâlnit în congres, la Sibiu, Societatea misionară «Oastea Domnului». Cucernicii ostași ai Domnului, învingând necazuri, lipsuri, oboseli și depărtări, au alergat în «Ierusalimul Oastei» din toate unghiurile țării. Ei au venit aduși de fiorul dragostei frățești și știind că la Sibiu vor auzi cuvântul cald al celor ce stau în fruntea «Oastei».

Judecând lucrurile în lumina lor proprie, se poate spune că soborul din acest an însemnează un popas luminos în drumul «Oastei Domnului». Căci e cea dintâi manifestare publică ținută în conformitate cu hotărârile precise ale Sf. Sinod. Pentru viitor, acest fapt va avea darul să clarifice multe și să statorească, în fața oricui, că «Oastea Domnului» este și rămâne o societate a Bisericii drept-măritoare.

Credincioșii ostași au început să sosească la Sibiu încă în ajunul Rusaliilor. Fără sgomot și mânași de o disciplină internă, ei s'au răspândit pe la locurile de odihnă mai înainte rânduite. În dimineața zilelor de Rusalii, acești creștini sărguitori întru cele spre folos duhovnicesc s'au mărturisit și s'au împărțășit.

Știut este că pentru evenimente însemnate este bine să premeargă un act pregătitor. Pentru al șaselea congres al «Oastei Domnului» — eveniment deosebit de însemnat — actul pregătitor a constat în adunarea de recunoaștere pe care au ținut-o, la Academia teologică, toți cei veniți la congres. Acolo s'a țesut, prin cuvântări frățești, atmosfera de adevărată dragoste creștinească și de cucernică înțelegere către lucrul lui Dumnezeu. Firește, acest duh binefăcător s'a întărit prin privegherea din catedrală și printr'o altă ședință, la care au vorbit

mulți dintre binecunoscuții ostenitori întru ale «Oastei». N'a lipsit, nici de data aceasta, cuvântul luminat al părintelui protopop *E. Stoica-Sighișoara*, nici acela al părintelui protopop *V. Stoicanea*. Și încă mulți alți vorbitori au cuvântat cele bune spre izbândirea lucrului celui drept.

În a doua zi de Rusalii, toți congresiștii au luat parte la sfânta liturghie din catedrala mitropolitană. Acolo au auzit slujind pe I. P. Sf. Mitropolit *Nicolae*, pe P. Sf. episcop *Nicolae* al Orășii și pe P. Sf. arhiepiscop *Vasile*, împreună cu soborul preoțesc. Corul condus de păr. prof. *T. Popovici* a cântat frumos și de data aceasta. Au mai avut prilej să asculte, la sfârșit, cuvântul de învățătură al I. P. S. Sale, care i-a făcut să înțeleagă ce însemnează cuvintele: «*Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă lucrurile voastre cele bune și să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri*». (Matei 5, 16).

Prin cuvinte alese, Inaltul ierarh, a subliniat că ostașii sânt chemați să se pătrundă de cuvântul Scripturii și să se facă niște adevărate luminițe pentru îndrumarea aproapelui.

Ucenicii Domnului, din pescari și oameni simpli, ascultând această poruncă a Mântuitorului, au luminat lumea și lumina vieții lor a trecut prin negura neacurilor până la noi. Așa va trebui să lumineze viața oricărui ostaș al Domnului, încât să se poată vedea că el este o lumină din lumina lui Hristos. Și nime nu este scutit de această datorie. Tânăr și bătrân, sărac și bogat, învățat și neînvățat, bărbat sau femeie, toți deopotrivă sânt datori să lumineze cu viața în casa, în familia, în neamul lor și pretutindenea, ca oamenii ce vor ajunge să-i cunoască, să dea slavă lui Dumnezeu.

Dar nime să nu-și închipue că poate să lumineze cu o lumină personală.

Aceasta ar fi o mândrie fără rost. Sânt unii oameni cari își închipue că lumina lor este mai aleasă decât a altora și că alții n'ar mai putea face ceea ce ei. Și aceasta este o greșală. Noi, oricare și oricât de iscusiți am fi în lucrul pe care-l facem, putem fi înlocuiți în lumea aceasta.

De aceea să nu ne mândrim nici odată, ci în smerenie să fim încredințați, că numai prin Hristos sântem ceace sântem, căci el este: «lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul ce vine în lume», (Ioan 1, 9). Noi sântem datori să primim și să folosim această lumină după voia Lui.

După sfânta liturghie, ostașii s'au încolonat frumos și, purtând drapele, au mers în sunetele muzicii militare până în sala «Thalia». Acolo a început adevăratul congres, sub conducerea I. P. Sf. mitropolit *Nicolae* al Ardealului și în prezența celor mai firești conducători ai «Oastei».

Cuvântul de început l-a rostit I. P. Sf. mitropolit *Nicolae*, arătând bucuria cu care a așteptat ziua congresului. Căci întrunirea ostașilor în congres anual prilejuiește întâlnirea fraților de pe întreg cuprinsul țării, oferindu-le acestora puțința de a sta de vorbă și de a se întări în dreapta credință. Referindu-se la al șaselea congres, I. P. S. Sa a subliniat că el are o însemnătate mare. Congresul acesta se desfășoară în cadrele precise ale statutelor votate de Sf. Sinod. Aceasta însemnează că «Oastea Domnului» își are drumul drept spre adevărata mântuire. Ea are un normativ sigur după care se va conduce în viitor. Cât de mult se simția nevoia unui asemenea regulament, se poate deduce chiar din viața omului celui mai simplu. Fără plan bine stabilit nimeni nu-și poate ridica o casă, nimeni nu-și poate organiza o gospodărie. Acest lucru este cu atât mai prețios, când e vorba de drumul duhovnicesc al unei mișcări.

Astăzi, rolul «Oastei» este neasemănat de mare. Căci în aceste vremuri sântem pândiți de multe primejdii, iar ceice luptă împotriva lui Hristos și a Bisericii sânt mulți și ei. Prin unele părți ale lumii se dăruiește biserici, iar Dumnezeu este batjocorit. Unii au lucrat și mai lucrează încă spre a scoate credința din sufletul oamenilor. Dar se vedește tot mai mult, că nebuni sânt ceice încearcă să dea luptă cu Dumnezeu. Nu ceice luptă împotriva lui Dumnezeu vor triumfa, ci Hristos va învinge. Căci numai Lui i se cuvine adevărata stăpânire peste neamuri. Ostașii Domnului trebuie să fie însă mereu treji, să fie fii ai luminii celei adevărate, să trăiască viața în Dumnezeu și prin Dumnezeu. Doar o viață adevărată nici nu se poate închipui fără Dumnezeu. Când sântem tari, apoi această însușire o avem exclusiv prin harul dumnezeesc.

Ca o consecință a noilor statute, I. P. Sf. mitropolit a arătat apariția celor două cărți: «Pravila Oastei» și «Cartea de cântări», i-a lăudat pe

ceice au ostenit cu alcătuirea lor și li-a pus ostașilor la inimă să se folosească de comoara ce stă în paginile acestor lucrări de căpătâi.

Cu grai părintesc a salutat apoi prezența: P. Sf. episcop Nicolae al Orăzii, P. S. arhieru Vasile, I. P. C. arhimandrit Scriban, părintele Gafton, păr. I. Vască, păr. I. Paschia, păr. I. Alexandrescu, păr. II. Felea, dl Alex. Lascarov-Moldovanu, dl I. Opreșan, Dr. Suciu-Sibiannu, etc.

În continuu a vorbit apoi P. S. episcop Nicolae al Orăzii:

Ca unul care a intrat cu trup și suflet în lupta Oastei contra păcatului tocmai în vremea furtunii, P. S. Sa și-a arătat bucuria, că în sfârșit, cu ajutorul lui Dumnezeu, furtuna a trecut.

Și-a arătat apoi bucuria, că vede «Oastea Domnului» îndrumată de acum, prin Statutele, Pravila și Cartea de cântări, spre o țintă bineprecizată și binecuvântată de Sf. Sinod al Bisericii noastre dreptmăritoare. Ca să ne arate ce însemnează pentru Oaste organizarea, ni-a adus pildă gruparea Oastei Domnului din Oradea, care, avându-și de mai înainte statutele ei, cari acum vor fi înlocuite cu cele ale Oastei întregi, a făcut lucruri uimitoare pe terenul milei creștine.

Pentru P. S. Sa «soborul» Oastei din anul acesta a însemnat și o sărbătoare personală, întrucât s'a împlinit un an de când, încunjurat de dragostea fraților ostași, a primit în marea catedrală a Sibiului, slujba grea de Păstor al eparhiei dela granița de apus a țării noastre.

Un duh cald a coborât peste adunare și cuvântul I. P. C. arhimandrit I. Scriban. În afară de aceea că «Oastea Domnului» este o armă împotriva întinerului, părintele arhimandrit a arătat că această organizație misionară este singura care poate duce la bun sfârșit și lupta împotriva beției.

Părintele Gafton-București, a adus apoi salut și binecuvântarea I. P. Sf. Patriarh Miron, și a subliniat că ostașii Domnului sânt chemați să ducă lupta lor într'o disciplină și supunere deplină.

Distinsul scriitor Alex. Lascarov-Moldovanu a amintit încercările dure-roase prin cari a trecut «Oastea Domnului». Și-a arătat însă bucuria, că ea a ieșit întărită din aceste încercări, ceace însemnează că adevărul izgonește întinerul. A subliniat apoi și convingerea în baza căreia multe din încercările cari vin peste oameni sânt sorocite de Dumnezeu însuși. N'a uitat să adauge și aceea, că numai ceice trăesc în ascultare

față de Biserică, sânt creștini adevărați.

Frumos și înălțător a vorbit și I. Gr. Opreșan. După aceea, părintele arhidiacon I. Vască a adus binecuvântările P. Sf. Nicolae al Clujului, păr. II. Felea ale P. S. Andrei al Aradului și păr. I. Alexandrescu ale P. S. Ghendărie al Buzăului.

Cu adevărat cuceritor și convingător a vorbit apoi tânărul preot I. Paschia-București, în numele tineretului din «Oaste». După vorbirile: dlui Dr. Suciu-Sibiannu-Brașov, ostașului Ciungan-Petrila, învățătorului C. Ursu-Banat, etc. — congresul a trecut la constituirea Consiliului de conducere, în conformitate cu art. 24 din statute. Congresul a votat cu mare însuflețire lista propusă.

Nu trebuie să uităm nici aceea, că în timpul congresului ostașii au cântat mai multe cântece religioase din cartea recent tipărită. Părintele Gh. Secaș i-a condus în toată bună vremea.

Spre seară, congresul a luat sfârșit, iar ostașii au plecat spre casele și satele lor, ducând o merinde sănătoasă în suflet.

D. Călugăr

AVIZ

Fundația culturală regală „Principele Carol” a delegat pe dl profesor Dr. Grigorie Tăbăcaru, inspector la acea instituție, să țină în capitalele de județ conferință despre: „Necesitatea cunoașterii monografice a localității și rolul căminului cultural”.

Onorata preoțime e invitată a participa la această conferință instructivă.

Sibiu, 1 Iulie 1937.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 4002/1937.

AVIZ

Onor. Direcțiune a Institutului central de statistică de pe lângă ministerul de interne dorește să întreprindă cercetări privitoare la producția agricolă, la prețurile produselor agricole și la probleme sanitare, cu ajutorul de informatori onorifici cari au legături directe cu procentul de producție și desfacere a produselor agricole.

Făcând apel la concursul On. preoțimi care trăesc în contact cu populația rurală, atragem atențiunea On. preoțimi să li dea concursul în această acțiune care privește ocupația principală a creștinilor noștri. Toată corespondența se va face pe imprimabilele Institutului central de statistică scutită de porto. Informatorii vor primi gratuit unele din publicațiunile Institutului central de statistică.

Consiliul arhiepiscopesc

Superioritatea sfintei liturghii a bisericii ortodoxe. Adeseori ni s'a dat ocaziunea să auzim cuvinte entuziaste din partea teologilor apuseni, atât papaști, cât și protestanți, despre frumusețea liturghiei bisericii noastre. Acum pe urmă, la un congres internațional ținut în Institutul Biblic din Roma, reprezentanții misiunilor papismului din Orient au spus că lucrarea lor misionară în Japonia și China ar fi cu mult ușurată, dacă ar introduce liturghia bisericii ortodoxe și ar face-o cunoscută popoarelor de acolo. Membrii autohtoni ai clerului care lucrează în acele părți, au mărturisit că această liturghie are o putere de atracție și cucerire cu mult mai mare printre chinezi și japonezi decât liturghia romană. Superioritatea cultului ortodox față de cultul tuturor celorlalte comunități creștine, a primit prin această mărturisire cu o dovadă mai mult.

„Mișcarea pentru organizarea unei biserici catolice naționale” în Germania, cu sediul în Essen, și-a ținut în anul acesta cel dintâi congres al ei în orașul Mannheim. Această mișcare se situează pe linia tendințelor adeseori manifestate în timpul conflictelor dintre biserica papistă și Reich-ul german, care nu se pot liniști, de a scoate catolicismul german de sub jugul papalității și a-i da o organizație autocefală. În anii din urmă s'a preconizat ideea înființării unui patriarhat bisericesc al Germaniei, cu sediul în Trier, recunoscând pe papa ca patriarh al Italiei și ca „primus inter pares” între ceilalți patriarhi cari vor sta în fruntea celorlalte biserici autocefale din Apus: unul în Spania, altul în Franța etc. Curia papală combate aceste tendințe de a-i zdruncina dominațiunea în lume, dar ele totuși nu încetează a-și face propaganda și a câștiga aderenți.

În programul congresului din Mannheim s'a cerut desfacerea catolicismului german de papalitatea romană și organizarea unei biserici catolice naționale, pentru motivul, că „ultramontanismul” și doctrina despre papism stau în calea legăturii firești care ar trebui să existe între biserică și națiune.

Nu putem ști la ce rezultate vor ajunge aceste tendințe de a scutura jugul papismului în Germania, dar ele sânt semnificative și merg în direcțiunea unei organizații bisericești similare cu cea din creștinismul ortodox. Apusul e în căutarea a ceace odinioară a pierdut, dar ortodoxia a păstrat.

Împlinind, în anul curent, două sute de ani de existență, istoricul orașel din valea Târnavelor, Blajul, a prăznuit acest eveniment, în 24 Iunie 1937, în fața unui numeros public.

Episcopul întemeietor al Blajului și-a

sfârșit viața în exil, căci nefiind prieten al oportunistului a îndrăznit să declare în sinodul dela 1744 că: *dacă Viena Habsburgilor nu-și fine făgăduelile, vlădica Blajului nu va sta la îndoială să treacă, cu oamenii săi, peste munți, în țara ortodoxă, la frații de același sânge.*

Momentul, care a înălțat apoi Blajul în manifestările sale de politică națională, a fost, cum se știe, marea adunare prezidată de episcopii Șaguna și Lemenyi, în 3/15 Mai 1848.

Astfel, Blajul de pe vremuri, când oamenii n'au izbutit să-i imprime o înfățișare mai mult catolicească decât românească, a meritat cu drept cuvânt să fie salutat cu toată însuflețirea de fiii neamului românesc.

Apelul

Bibliotecii Universității din Cluj către posesorii de cărți, reviste și ziare

Direcțiunea Bibliotecii universitare din Cluj adresează un călduros apel către toți posesorii de tipărituri românești să-i stea în ajutor ca să-și completeze colecțiile de cărți și periodice românești tipărite înainte de anul 1924. Completarea aceasta este cu deosebire necesară pentru tipăriturile ardelenice din perioada de timp menționată, deoarece Biblioteca universității din Cluj, fiind principala bibliotecă a Ardealului, ar fi de dorit ca mlațec în colecția ei să se găsească tot ce s'a tipărit românește, în cursul vremii, pe teritoriul Ardealului și al Ungariei de dinainte de război. De aceea apelul bibliotecii se adresează în rândul întâi colecționarilor de astfel de tipărituri, fie cărți sau broșuri fie publicații periodice (ziare, reviste, anuare etc.), și anume nu numai volume sau ani compleți, ci chiar și numere (fascicule) singurate.

Direcțiunea bibliotecii universitare din Cluj se adresează tuturor iubitorilor de carte românească să-i stea în ajutor ca să-și completeze colecțiile. Biblioteca din Cluj primește cu plăcere orice donație de această natură și cumpără bucuros tot ce i se oferă spre vânzare, din ceace lipsește colecțiilor ei actuale. Biblioteca își ia asupra ei cheltuelile avute cu expediția.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Desigur aceasta nu înseamnă că o educație religioasă n'ar vrea să știe nimic de posibilitățile creatoare ale spiritului omenesc. Și educatorul creștin știe, că el nu-și poate împlini chemarea lui decât dacă ajută copilului în evoluția lui religioasă, ținând însă cont de situația integrală psiho-fizică a acestuia. El trebuie să țină cont de lumea reprezentărilor copilului, să progreseze cu evoluția experiențelor religioase copilărești, să adâncească aceste reprezentări și experiențe, să deștepte și să formeze conștiința religioasă a copilului. El trebuie să însuflețească cu ajutorul religiei întreaga personalitate a copilului și să-i formeze caracterul moral al acestuia. El trebuie să ajute copilului ca să trăiască o viață plină de sens, prin aceea că-l învață pe acesta să interpreteze stările lui interioare și raporturile lui cu lumea înconjurătoare. Noi sântem gata, într'o școală educativă ortodoxă, să contribuim la formarea judecății morale, estetice și științifice a copilului, prin aceea că-i comunicăm valori culturale așa cum acestea se găsesc în operele bisericii și ale popoarelor. Căci educatorul nu-și poate îndeplini misiunea lui decât dacă el influențiază în realitatea vieții. Educația religioasă ortodoxă are în vedere pe om cu întreaga lui viață, cu toate preocupările lui spirituale, ea afirmă omenescul,

FOIȘOARA

Școala educativă creștină ortodoxă, un imperativ al vremii

(6) de Dr. Nic. Balcă

De aceea încercarea de a deslega tensiunea dintre religie și cultură, pleacă aici dela principiul că întreagă educația și întreg învățământul trebuie să fie humanist, și deci toate puterile cari contribuie la formarea omului au să se supună acestui principiu, așadar și religia. Principiul humanist ridică pretenția de a fi singurul fundament al educației și al învățământului, așa că întreagă educația contemporană e stăpânită de credința în om și în puterea creatoare a acestuia. A educa însemnează a realiza această credință; a realiza personalitatea despre care vorbim mai sus.

În sistemul pedagogic idealist humanist religia își pierde în favoarea culturii însemnătatea ei absolută. Religia devine o putere influentă, dar sfera ei de influență e determinată de interesele culturii. Ea e recunoscută ca un pilon pe care se sprijină monumentala clădire a creațiilor spirituale omenesc. Dar nu observă nimeni că

prin ordonarea religiei în sistemul valorilor culturale i se răpește religiei tocmai aceea face ființa ei intimă devenind complet relativă și subordonată unei autorități mai înalte care se numește cultură. Cu aceasta religia își primește valoarea ei dela cultură, în loc ca ea să demaște însemnătatea relativă a culturii, prin aceea că ea îi dă omului aceace acesta nu găsește în nici o cultură: mântuirea.

Educația humanistă este așezată pe credința în omenesc, pe convingerea că omul are în sine anumite predispoziții a căror evoluție realizează — cu ajutorul culturii — idealul human. Educația e îndreptată asupra acestor predispoziții. Ținta ei este formarea armonică a tuturor puterilor sufletești; dezvoltarea organică a omenescului, a personalității creatoare cu ajutorul bunurilor culturii. Educația creștină ortodoxă din contră pune pe om în hotărâre în fața lui Dumnezeu. Ea caută să distrugă într'un chip hotărât conștiința Luciferică a omului prin aceea că ea așează pe acesta în fața lui Dumnezeu, așa dar în fața cu totul altei măsuri de valorificare. În locul evoluției personalității, a formării omenescului, educația religioasă așează ascultarea față de Dumnezeu și mântuirea sufletului omenesc.

Situația educativă prezentă e determinată de raportul idealist-humanist: om

și valoare, om și idee, om și cultură. Dar noi punem acum o întrebare de o însemnătate capitală: Cum stă omul în fața valorii ca un izolat, ca un Eu autonom, sau ca un Eu care se găsește în fața lui Dumnezeu? Cu aceasta noi nu tindem să negăm valoarea, sau să facem obiectivitatea acesteia problematică, căci — după noi — și omul care se găsește în fața lui Dumnezeu e determinat de o valoare. Ci noi lăsăm la o parte problema valorii. În clipa în care religia face problematic pe om, care trebuie să se hotărască pentru valoare, problema valorii își pierde din însemnătate. Religia creștină n'are în vedere valoarea, ci pe om. Ea nu valorifică decât pe om, prin aceea că-l așează în fața lui Dumnezeu, așa ca omul să-și recunoască existența lui păcătoasă, legătura lui cu răul și căderea lui în păcat. Religia îi dă omului conștiința clară a poziției lui între posibilitatea de a se hotărâ pentru viața lui Dumnezeu sau de a rămânea mai departe în pierzania păcatului.

Din acestea putem deduce clar care sânt fundamentele și scopul unei educații religioase creștine. Căci așa cum omul care nu făptuește porunca lui Dumnezeu e păcătos, tot asemenea devine o educație, care face abstracție de Dumnezeu și absolutizează mărginitul, făptura omului omenesc, adică cultura.

Rostul nemărturisit al unei vizite

Nunțul papal Cassulo, călător prin Ardeal...

În cadrul călătoriei de documentare pe care trimisul Vaticanului, monseniorul Cassulo, a făcut-o în țara noastră, a fost vizitat, amănunțit, și Bihorul cu Oradea.

Am rămas mirați de maniera acestui oaspe, cu totul neobișnuită la un prelat, de a căuta să pötundă — în cele mai mici amănunte — nu numai organizarea instituțiilor românilor uniți cu Roma, ci și pe aceea a așezămintelor bisericii ortodoxe, de a culege informațiuni despre oamenii reprezentativi ai ortodoxiei, a sonda raporturile dintre cele două biserici și multe alte lucruri curioase.

De bună seamă rezultatele acestei vizite de documentare la fața locului nu vor întârzia să se vadă. Ne așteptăm la o nouă ofensivă catolică și la inventarea celor mai insolite mijloace de prozelitism. Cunoaștem pe uniți și știm că pentru o foarte precară biruință nu se dau în laturi de a așța ura dintre frații de același sânge și de a învenina raporturile dintre românii din acest Ardeal atât de desbinat de blestemata unire, pe care înșiși uniții luminați au denunțat-o ca pe o crimă a Vienei habsburgice pusă la cale contra neamului românesc.

Să stăruim asupra acestor adevăruri? Cine nu cunoaște celebrul discurs al lui Simion Bărnuțiu, rostit pe Câmpia Libertății, în 1848? Cine nu știe, că exilatul de mai târziu al Blajului fanatic, arăta primejdia prozelitismului catolic și vorbea despre «rănille înfipte națiunii noastre prin unire», despre episcopii și preoții uniți cari s'au făcut unelte netrebnice ale dușmanilor pentru «omorarea naționalității și pierderea sufletelor românești»...

Ce ar spune oare Bărnuțiu astăzi, când în România Mare ar vedea un episcop român unit considerându-se întâi catolic, obligat Vaticanului și apoi român?!

Dar să lăsăm faptele să vorbească:

Cu ocazia vizitei de care ne ocupăm, autoritățile administrative dela granița de Vest s'au grăbit să răspunda ordinului de mobilizare lansat de episcopul român unit Dr. T. Frențiu pentru organizarea unei primiri festive și oficiale a nunțului papal. Complezența românească nu s'a desmințit nici de data aceasta, dovadă același exces de zel care de atâtea ori a fost ironizat de înșiși cei vizitați de aceste atenții și considerat ca o prostie, ca o slugărnicie. Noi îl taxăm de inconștiență. Și ne vom explica îndată:

Nu destul că acestui suspect emisar i s'au pus la dispoziție, gratuit, toate

mijloacele de transport și însoțitorii oficiali spre a-și putea face netulburat inspecțiile, ci el a fost considerat, peste tot, nu ca un simplu diplomat, reprezentant — în țara noastră — al unui stat oarecare, ci ca un plenipotențiar investit cu toate drepturile și fără nicio obligație față de această țară, un plenipotențiar cărui i se deschid toate ușile și cărui i se îngăduie să cotrobăiască prin toate locurile, cărui i se permit chiar grave confuzii și necuviințe la adresa suveranității noastre și la adresa reprezentanților acestei suveranități. Să amintim un unic caz concludent: La banchetul ce s'a servit la reședința episcopală unită, nu s'a ridicat nici un toast pentru Regele țării deși, afară de episcopul gazdă și oaspele său, Cassulo, erau de față prefectul județului, primarul orașului, rectorul academiei teologice unite, comandantul garnizoanei, etc. Mai trebuie vreun comentariu? Episcopul unit uită, în casa lui și nimeni nu-l face atent, că dărește ceva și Cezarului!

...Și astfel, chiar fără să vrem, ne aducem aminte că:

1. la desvelirea statuii M. Sale Regelui Carol II aci, la Oradea, episcopul unit Dr. T. Frențiu n'a participat, deși am văzut pe reprezentanții altor culte, (episcopul romano-catolic Dr. Fiedler d. e.) care au asistat la slujba sfințirii statuii săvârșită de P. Sf. Episcopul ortodox Dr. Nicolae Popoviciu, în prezența miniștrilor Valer Pop și Moșoiu;

2. dela solemnitatea ridicării pavilionului străjeresc al Legiunii Bihor, în ziua de 8 Iunie a. c., deasemenea a lipsit episcopul unit Dr. Tr. Frențiu, în schimb l-am văzut la banchetul oferit de primăria municipiului Oradea.

Și atunci nu e vina noastră dacă ne gândim să dăm diferite explicațiuni acestor atitudini semnificative. Episcopul unit dela Oradea este absent cu premeditare când se oficiază pentru Rege?

De ce?

Oare fiindcă M. Sa Regele nu este catolic? Și fiindcă în conștiința denaturată a acestui episcop primează catolicismul și nu românismul?

Dar atitudinea episcopului unit, mai ales, ilustrează plastic concepția bisericii unite despre datoriile și drepturile ei în stat:

prezentă la favoruri și avantajii, fără să-și facă niciun scrupul dacă le și merită, etalând o poftă nesățioasă de a

se împărtăși din toate beneficiile, ridicând pretențiuni care întrec pe ale bisericii dominante;

absență când este vorba de obligațiuni de care nimeni nu numai că nu poate fi scutit, dar pe care are datoria de a le îndeplini cu avânt și cu convingere, așa cum o fac ortodocșii prin reprezentantul bisericii lor Episcopul Dr. Nicolae Popoviciu, prezent cu fapta și cu verbul întraripat la toate manifestările patriotice și dinastice.

.....

Probleme-Recensii-Comentarii

Dr. Andrei Buzdug: „Doamne, mântuește-ne că pierim“ Cuvântări funebre, Cluj, Tipografia eparhiei ortodoxe, 1937.

Părintele profesor dela Academia teologică ortodoxă din Cluj care ne-a dat până acum două volume de predici — unul pentru toate Duminicile, iar al doilea pentru toate sărbătorile de peste an — a scos acum de sub tipar al 3-lea volum al cărui cuprins îl formează exclusiv cuvântări la înmormântare. Cartea ne dă câte o predică model pentru toate categoriile de răposai: copii, tineri, bărbați, bătrâni, fete, femei, mame, elevi, tot felul de funcționari și de bolnavi.

Scrise în grai ușor, simplu și curgător, bogate în pilde și în simțire, aceste predici sunt de un folos neprețuit pentru preoți ca punct de plecare, ca model pentru cuvântările dela înmormântare. Le recomandăm cu toată căldura. Costul 90 lei, un volum de 210 pagini.

D. S.

Misiuni religioase. — Preoțimea tractului Geoagiu s'a întrunit în parohia Balșa la misiune religioasă, în ziua de Duminică în 13 Iunie a. c.

La sfânta vecernie de Sâmbătă a predicat părintele Emil Todea despre „Frumusețea cultului nostru ortodox“.

Duminică, la sfânta Liturghie, deși parohia dispune de una dintre cele mai spațioase biserici ale tractului, totuș neîncăpătoare se dovedește, de data aceasta, pentru numărul mare de participanți, cari cu multă luare aminte ascultă, la priceasnă, predica părintelui președinte Teodor Glodeanu, când comentând rugăciunea lui Iesus din evanghelia zilei, arată pe înțelesul ascultătorilor rolul sfinților Părinți ai primului Sinod niceean, a căror Duminică o prăznuim.

La fine a predicat părintele I. Sa-bău despre pericolul concubinajelor.

Unirea religioasă cu Roma a tulburat profund unirea națională a românilor, și indignarea noastră nu poate avea margini când vedem, cu ocazii ca aceste arătate aici, atitudinea sfidătoare a unor personalități cu nimic îndreptățite să o așeze și lipsa de perspicacitate a oficialității noastre care încurajează nu numai aceste atitudini, ci dă concursul tuturor necheamaților să sgândăre rănille și să le alimenteze desbinarea.

Până când oare?

Prof. Aurel Popa

La mormântul vrednicului preot Todea se ridică un parastas.

În procesiune, cu prapori în frunte, descindem la umbra unui nuc din o frumoasă grădină, unde se oficiază sfințirea apei și sfântul Maslu de către cei 8 preoți prezenți.

Serbarea o încheie părintele Adam Marcu prin cuvântare „despre unație“. Vorbirea întemeiată pe documente lămurește pe credincioși despre rădăcirea dela sfârșitul celui de al 17-lea secol, dorind ca cei deslișiți, cu aceleași vechi datini și strămoșească credință să se realipească trupului de unde au fost desbinați.

Unși de către 7 preoți cu sfințitul untdelemn, credincioșilor li s'a distribuit gratuit un număr mare de cărți de rugăciuni și broșuri de cuprins religioase. Intineriși sufletește se împart apoi pe la casele lor de pe dealurile și văile din jur. — *Corespondent*.

Preoții la datorie. — În protopopiatul Avrighului, cercul preoțesc Viștea desfășoară o vie activitate de pastorație.

Masurile de obște, în sobor, împreunate cu procesiune, și cu mult popor, fac cea mai excelentă impresiune.

Acum mai în urmă, la sărbătoarea Nașterii sfântului Ioan Botezătorul, s'a săvârșit un astfel de maslu în parohia Corbi, — având în frunte pe venerabilul și preacucernicul protopop tractual, I. Cândea, care a binecuvântat hotarele și grădinile credincioșilor, implorând ploaie timpurie dela bunul Dumnezeu...

Poporul ține cu tărie la sfaturile și se închină în fața faptelor, săvârșite de P. C. părinte, spre binele și progresul păstorilor; ear păstorul sufletește, acum îmbătrânit, își culege roadele dorite.

După o frățească gustare, șeful nostru bisericesc, alături de Pr. V. Voineag, a coborât la Viștea inferioară, să ordănuiească primele forme de întregire a parohiei vacante prin trecerea părintelui Pavel Borzea, ca protopop la Făgăraș. — Pr. Nicolae Tețu.

Dar aceasta nu este decât o parte a educației pe care o preconizăm noi aici. Noi afirmăm humanul, dar îl afirmăm ca pe o creatură a lui Dumnezeu. Noi îl vedem pe om în întreaga lui omenitate, dar noi privim această omenitate și dinspre Dumnezeu. Sau și mai corect: ținta educației creștine ortodoxe nu se află în om, ci în Dumnezeu. Pedagogia humanistă are drept țintă supremă o ideal rațional, un ideal care își are obârșia în rațiunea omenească: în ideea de cultură ca supremă sintetizare a humanului. Pedagogia ortodoxă nu înțereabă după necesitățile omului plecând dela o idee a omului, ci dela Dumnezeu. Ea nu-l privește pe om numai psihologic, ci pneumatic. Ea nu recunoaște o valoare absolută omenescului decât în raport cu Dumnezeu, sau mai bine zis în lumina revelației lui Dumnezeu în omenesc, prin aceea că ea așează pe om cu întreaga lui existență în fața voinței lui Dumnezeu, așadar și cu creațiile lui culturale.

Natural, asta nu înseamnă că pedagogia creștină ortodoxă ar devaloriza complet omenescul și realizările spirituale ale acestuia, căci credința fundamentală a ortodoxiei este tocmai aceea că revelația lui Dumnezeu nu exclude omenescul, ci îl presupune, că Dumnezeu nu este negația omului, ci creatorul și mântuitorul acestuia. Ortodoxia opune ereticele credințe a

reformatoților și a protestanților dialecticieni contemporani — după cari Dumnezeu ar fi negația omului — învățătura despre îndumnezeirea omului prin har și prin osâr-diile acestuia.

Și din aceste considerații, pe cari nu putem să le desvoltăm aici mai amplu, putem să deducem, că educația creștină ortodoxă nu neagă posibilitățile creatoare ale omului, ci ea le afirmă. Dar ea nu face greșala pe care o cuprinde pedagogia fundamentată pe metafizica idealistă, atunci când așează la sfârșitul procesului formativ o personalitate absolut autonomă și absolut creatoare; o școală așezată pe temeluri de credință ortodoxă nu aruncă în focul Gheenei bunurile culturale cu ajutorul cărora omul stăpânește viața și-și ușurează lupta pentru existență. Toate acestea sânt un câștig al vieții omenești. Dar educația creștină se ridică împotriva culturii în momentul în care cultura devine o concepție de viață, din momentul în care cultura se transformă în metafizică devenind o religie. Noi ne ridicăm împotriva culturii ca o credință nemărginită a omului în spiritul său, pentru că noi credem, că prin entuziasmul și dragostea lui pentru cultură omul modern nu năzuiește decât să-și ascundă ateismul și idolatrizarea Eului său propriu. Culturalismul modern confundă intenționat împărăția sufletului omenesc cu

împărăția lui Dumnezeu. Dar cine se închină în fața culturii, se închină omului și nu lui Dumnezeu.

La această idolatrie a ajuns idealismul humanist prin aceea că el a negat lumea transcendentului, căci ideea ca sinteză și obârșie a valorilor este immanentă lumii și umanității. Noi nu neglijăm desigur aceste valori, dar le negăm caracterul absolut, pe care nu-l are decât Evanghelia. De aceea o școală adevărată creștină nu cunoaște idolatrizarea bunurilor culturii, căci pentru ea cultura nu poate reprezenta o valoare absolută. Valorile, normele, ideile se găsesc în imperiul idealului, ceea ce nu înseamnă însă că acesta ar fi un imperiu al veșniciei, că ideea ar fi identică cu Dumnezeu. În fața revelației toate aceste valori n'au decât o însemnătate periferică și relativă.

Și de pe această poziție noi respingem orice concepție pedagogică care face din religie o simplă valoare generatoare de cultură, pentru că noi credem că religia creștină este înfințit mai mult decât oricare din valorile culturii. Evanghelia aparține unei lumi a realității ultime, față de care orice realitate creată pălește complet, și de aceea ea face imposibilă nu numai orice absolutizare a culturii, dar chiar și orice încercare de-a așeza cultura pe același plan cu religia. Cultura își are obârșia în trăi-

rea unei idei — imanente spiritului omenesc, — religia din contră își are obârșia în revelația transcendentului. Hegel — ca de altfel toții idealistii — a greșit profund atunci când a susținut că revelația ideii și cu revelația Mântuitorului ar fi identice. Ideile și valorile, a căror realizare produce cultura, nu sânt forme ale lumii veșnice și absolute. Ele sânt schimbătoare și trecătoare și ca atare ele sânt numai un mijloc de „prefacere“ a existenței, așa cum sânt toate creaturile: o mărturie despre Acela care a creat întreaga existență. Și de aceea ele nici nu pot vorbi nemijlocit despre Acesta: ele n'au nici un semn care să arate că ființa lor e veșnică.

Cultura, ca realizare a valorilor ideale, este ceva omenesc, căci chiar dacă valoarea nu este un „dat real“, ci o problemă, un ideal, realizarea valorii este fapta omului. Și de aceea chiar și cele mai înalte culturi n'au fost decât creații pur omenești: creații ale humanului. Religia creștină însă este fapta lui Dumnezeu, care nu numai că depășește înfințit toate posibilitățile humanului, dar abia prin religie își primește și fapta omului o valoare. De aceea ortodoxia privește cultura mai ales dinspre Dumnezeu și nu numai dinspre om, — cum face idealismul sau protestantismul cultural bunăoară. Ceea ce înseamnă că ortodoxia învață că creația spirituală are un sens

„Turneul“ nunțului papal în țara noastră

Trimisul papal, nunțul dela București, a ajuns în „turneul“ său și la frontiera de vest a României, unde catolicii maghiari și germani se găsesc în număr covârșitor față de unieții români.

Ce va să zică serbarea catolică, desfășurată în mod demonstrativ, cu acest prilej, la Arad, este — subliniat și în numărul precedent — subliniată în culori clare și foarte îndreptățite în revista eparhială *Biserica și Școala* (dela 27 Iunie a. c.), care constată:

„Marea demonstrație „catolică“ dela această frontieră în cele din urmă a servit, nu pentru a sublinia latinizarea Românilor (cum spun unieții), ci pentru a îmbărbăta pe catolicii veritabili în aspirațiile lor politice, figurând unieții noștri abia ca un factor, mai mult sau mai puțin inconștient, în slujba triumfului final al „catolicismului“ brodat aici pe fond politic unguesc.

„Ceeace, firește, în limba noastră și după convingerile noastre se tâlcuște: triumful revizionismului maghiar la această frontieră!

„Excelența Sa nunțul papal și-a putut servi bine, în acest înțeles, pe stăpânul său. Dar vina nu e a Sa, că știe profita de ignoranța și indolența românească, că-rii i se poate atribui absența unei politici de stat, categorice, în spirit românesc și că, în biserica unieții din Arad au asistat și simandicoase persoane eclesiastice ortodoxe, ingenunchiate și ele(?) pentru a primi, dela nunțul, binecuvântare papală.

„Nu e vina Excelenței Sale, ci a prostiei noastre românești! Și va fi și mai mare vina noastră, dacă după asemenea potigneli, politice și sufletești, vom tolera și pentru mai departe asemenea atitudini vinovate și subversiuni îndrăznețe față de interesul de existență a statului și neamului nostru. Căci, în definitiv, noi pe aceste ni le temem, mai mult decât că doar Ortodoxia noastră ar putea fi, vr'o odată, înlocuită cu o atârănare de Roma papală.

„Unieții noștri să renunțe la această iluzie!

„Și să nu creadă, că ei, astăzi și pe viitor, vor putea figura în conturile papismului, ca factor decisiv de catolicizarea românilor, ci numai ca — ceeace sânt în realitate — o negație și o suflătură românească totală și ca o boală locală pe corpul națiunii române, căreia, acum după înfiriparea unității sale politice, i-ar fi vremea să-și lecuiască și ranele duhovnicești, întâi de toate pe cele pricinuite de catolicism, prin desbinarea religioasă a românilor.”

numai dacă aceasta e în legătură cu o perspectivă exatologică a vieții, cultura devenind un semn al năzuinței după mântuire. „Pentru a privi fața lui Hristos în toată puterea și mărirea ei, omul trebuie să-și desvolte în sine puterea și mărirea într'un acrodexia prin Hristos.”² Și de aceea ortodoxia nici nu recunoaște atributul de cultură decât creației născută din acest act teonom.

Conform acestei concepții școala educativă ortodoxă își pune ca ideal formarea prin educație a unei conștiințe înalte în om, grație căreia acesta să caute justificarea creației lui în Evanghelie. Problema centrală a acestei școale nu mai este realizarea cât mai desăvârșită a naturii umane, cât mai ales justificarea omului prin experiența harică și prin creație ca act religios, ca răspuns al omului la chemarea lui Dumnezeu. Și cu aceasta religia nu numai că nu mai este o vântoară, care-și primește sensul și importanța dela cultură, ci ea este aceea care poate justifica existența nu numai a oricărei culturi adevărate, dar a întregii activități și a vieții omenești. Și de aici și necesitatea unei școale în care întreaga instrucție și educație să fie așezate pe temelii creștinismului ortodox. Așa că școala aceasta nu mai este o anticărie de cunoștințe, ci

² Berdiaiev, op. cit. p. 303.

Comunicat

Monitorul Oficial cu Nr. 144 din 26 Iunie 1937 publică Regulamentul cu Nr. 13.012 din 24 Iunie a. c. al Onor. Minister al Cultelor și Artelor — pentru calificarea pictorilor bisericești, autorizați și a zugravilor bisericești autorizați.

Se îndrumă toți pictorii și zugravii bisericești din cuprinsul arhiepiscopiei să-și înainteze actele de pregătire și de lucrări On. Minister al Cultelor și Artelor pentru esoperarea autorizației necesare.

Totodată se face cunoscut că fără autorizațiunea legală nu se va da în întreprindere nici o lucrare de pictură sau renovare.

Pictorii și zugravii fără autorizație nouă nu vor putea angaja nici o lucrare în Arhiepiscopie. Cece nu se vor conforma acestei dispoziții — vor pierde autorizația iar organele parohiale vor fi aspru sancționate.

Sibiu, 28 Iunie 1937.

Consiliul arhiepiscopesc

INFORMAȚIUNI

Nou episcop al armatei este ales și numit în persoana Prea Cuvioșiei Sale arhimandritul *Partenie Cioproan* dela mitropolia Iașilor. Noul episcop a luat parte la marele război și a fost rănit în luptele dela Oituz. Cu prilejul alegerii de episcop al voterei și P. C. consilier arhiepiscopesc din Sibiu, Virgil Nistor.

Inceput îmbucurător s'a petrecut de unăzi într'un sat de pe Valea Oltului din vecinătatea Făgărașului. Cazul e povestit de un confrate în următoarele:

Cățiva politicieni — nu interesează gruparea — au venit în propagandă electorală și au strâns repede pe sătenii, începând să le vorbească. Când au vrut să injure pe adversarii lor politici, sătenii li-au spus: „Noi nu facem politică, nu sântem partizanii nimănui; dacă venim la adunările Dvs. vrem să vă ascultăm programul, nu învinuiți pe alții că, sănteți la fel cu toții, și să nu băgați intrigi între noi, că vă scoatem din sat, cum nu vă place, destul ne-ați făcut să ne dumănăim, să ne certăm și să ne batem între noi, vrem să terminăm odată cu politica asta care ne face numai rău.”

Sanatoriul dela Schitul Păltiniș este deschis dela 1 Iunie până la 30 Septembrie. Situat la 1400 m. altitudine, în

o pepinieră în care se cresc — la căldura datorită de viață a Evangheliei — suflete mari de creștini, suflete renăscute la o viață neprihănită și sfântă. Problema care chină această școală nu mai este atât problema epistemologică, cât mai ales cea exatologică. Căci nu este adevărat că noi trăim între imperiul ideilor, sau o lume ireală, și imperiul realității, ci noi ne găsim între realitatea realităților — Dumnezeu — și între nimicnicia păcatului. Și de aceea școala creștină ortodoxă se fundamentează pe realismul creștin, care nu este o atitudine iluzionistă idealistă, ci o atitudine eroică realistă. Idealistul construiește o lume imaginară a spiritului pur, un spațiu gol al idealităților, deasupra cotidianului și al realităților vieții, în care el se refugiază pentru a scăpa de tragicul pe care-l naște păcatul în lume. Creștinul din contră se opune eroic păcatului, pe care caută să-l învingă în realitatea vieții. Idealistul trăește mișcat de dorul unei lumi ideale, el năzuește să se ridice în lumea ideii pure, chinuit de fantasmagoria identificării cu această idee — pe care el o numește Dumnezeu. Creștinul trăește în realitatea vieții fiind un erou al faptei creștine. El stă mândru în fața lumii și a nimicniciei acesteia, dar se pleacă umil în fața realității dumnezeiești de pe sfântul altar șoptind: „Fie voia Ta, vie împărăția Ta”. Idealul unei școale or-

cea mai frumoasă regiune climaterică. Inzestrat cu tot confortul, putând rivaliza cu oricare sanatoriu din străinătate. Prețuri convenabile. Informațiuni și prospecte se vor cere dela: Consiliul arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 4 Iulie 1937, va predica părintele *Mihail Neagu*.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit *Nicolae*. Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacția și administrația: Academiile Teologice, Sibiu. Adresa: Mitrăria 24—28. Redactor: profesorul *Grigorie T. Marcu* — Numărul pe Iulie—August 1937 cuprinde: Prot. Dr. *Nicolae Popovici*: Nunții papali. Diacon Dr. *Nicolae Balcă*: Deosebirea calitativă absolută între Dumnezeu și om și problema revelației. Dr. *Sebastian Stanca*: Propaganda uniației în Munții Apuseni. Icon-Stavr. Dr. Gh. *Ciuhandu*: O rătăcire de îndreptat în legătură cu numirea și rosturile „Catedralelor”. Preot. *Simion Radu*: Doctrina romano-catolică despre indulgențe. Prof. *Maria Vartic*: Năzuință. Diacon *Grigorie T. Marcu*: Ortodoxia Oștii Domnului. Grigorie din România (II. Sectele și neamul românesc). Pr. *Il. V. Felea*, *Grigorie T. Marcu*, Gh. *Malene*, *Petru Brudea*, Preot *Axente Tomuș*, Pr. *V. Coman*, I. Gr. *Oprisan*, Pr. *S. C.* și *Ion Suci*: Mișcarea literară: Interpretarea sociologică a religiei și moralei. Ordinul canonic premonstratens din România. Sfinții unguri din România. Intoarerea lui *Andrei Pătrașcu*. Legislația bisericească din Grecia. Viața și opera lui *Ilie Miniatis*, episcopul *Cernicăi* și *Calavritei*. Doamne, mântuește-ne că pierim. Viața lui *Isus*. În școala suferinței creștine. Vârsta hirotonirii clericilor. Un an de presă creștină. Clopotele Invierii. Din presa Oastei Domnului. Toată suflarea să laude pe Domnul. Gândirea. *Grigorie T. Marcu*: Cronică: † Protopopul Dr. *Iosif Blaga*. Despre o danie regească și-o izbândă vlădicească. Congresul societății ortodoxe naționale a femeilor române. Praznicul îndatinat al societății misionare ortodoxe „Oastea Domnului”. Incheierea anului școlar la Academia teologică „Andreiană”. *Grigorie T. Marcu*: Note și informații.

„Biserica Ortodoxă Română”. A apărut revista Sfântului Sinod, pentru lunile Martie—April, 1937, cu: articole, documente și însemnări, recenzii, note biografice, — ear în suplimentul de 22 pagini cu: *Studiu asupra francmasoneriei, votat de Sf. Sinod în ședința sa din 11 Martie 1937.*

todoxe acesta este, să crească un tip de om eroic, care să nu-și închine viața unui imperiu al iluziilor, ci realizării voinței lui Dumnezeu în această lume.

Desigur, noi sântem conștienți, că o asemenea școală nu poate lua ființă decât măsura în care ea e însuflețită de un educator creștin. Cu aceasta noi am ajuns să punem și problema educatorului în școala creștină ortodoxă.

Pedagogia idealistă humanistă a deslegat problema educatorului în sensul că acesta trebuie să fie o personalitate, ceea ce înseamnă — după cum am arătat mai sus — purtător de valori supratemporale în timp. Trăsătura fundamentală a educatorului idealist humanist o constituia faptul că acesta poartă în sine valori cu ajutorul cărora el influența formativ asupra sufletului copilului, pentru că și acesta să devină o personalitate. Și de aceea educatorul este mijlocul între imperiul ireal al ideii și între sufletul copilului. Ținta și menirea lui cea mai înaltă este de a revela copilului ideea, lumea aceea a valorilor așa zise eterne, pentru că acesta să devină un soldat al ideii, un soldat al spiritului, sau, cum arătam mai sus, o personalitate absolut autonomă și creatoare. Și educatorul face acest lucru cu ajutorul bunurilor culturale, pe cari el le poartă în ființa lui, și al eroului pe care trăirea sub imperiul ideii îl naște în sufletul acestuia.

Nr. 73—1937 prot.

(34) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa I Sibiu — suburbii interior I, din protopopiatul Sibiului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Retribuțiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială în bună stare.
3. Sesiune parohială 16 jugăre.
4. 5 stânjini lemne de foc dela primăria municipiului Sibiu.
5. Stola din parohie.

Cererile de concurs, cu documentele necesare și încuviințarea Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen legal oficiului protopopesc ortodox român din Sibiu; iar candidații se vor prezenta în vreo Duminecă sau sărbătoare în parohie spre a cânta, predica și spre a face cunoștință cu poporul.

Consiliul parohial în înțelegere cu oficiul protopopesc.

Emilian Cioran
protopop.

Pământ de arândat

Consiliul arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu dă în arândă pe termen de trei ani pământul de 30 jugăre ce are Școala ortodoxă de cântăreți din Sibiu în hotarul comunei Alămor la punctul numit „Mesteacă”, și anume: circa 20 jugăre arător și circa 10 jugăre fâneaț.

Ceice doresc să ia în arândă acest pământ, vor înainta până *Vineri în 23 Iulie 1937* oferte în scris Consiliului arhiepiscopesc ortodox în Sibiu, unde se pot vedea zilnic condițiunile de arândare.

Ofertele vor fi însoțite de o garanție de lei 2000 (douămii) în numerar.

Consiliul arhiepiscopesc în rezervă dreptul de a alege liber dintre ofertanți.

(37) 1—1 Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 262—1937

(36) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa III Băcăinți, protopopiatul Geoagiului, se publică concurs cu termen de 30 de zile, dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială, cu dependențe economice, în stare bună.
3. Sesiune parohială, veche: 4 jugăre 1400 st. p. arător, provenit din reforma agrară 5 (cinci) jugăre arător, grădini 1 jug. Folosirea cimitirului în extindere de 1 jug. 800 st. p.

4. Una parte de lemne din Compose-soratul comunal și una dela comuna politică. Taiatul și transportul lemnelor privește pe preot.
5. Stola obișnuită în tract.
6. Simbria obișnuită în parohie.

Concurenții la acest post își vor înainta cererile de concurs în termenul fixat, însoțite de actele necesare, anexând și cuvenita autorizație a Prea Ven. Consiliului Arhiepiscopesc de a putea concura.

Cu aprobarea oficiului protopopesc se vor putea prezenta în parohie spre a face cunoștință cu poporul și cu referințele locale. Oficiul protopopesc ortodox rom. al Geoagiului în înțelegere cu consiliul parohial.

Geoagi, la 1 Iunie 1937.

Pr. *Inocențiu Tiruța*
adm. protopresbiteral

Nr. 418—1937

(35) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa primă din *Viștea de jos*, protopopiatul ortodox român *Avrig*, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

1. Emolumentele împreunate cu acest post de paroh sânt cele fasonate în coala B pentru întregirea venitelor preoțești dela stat.
2. Venitele stolare uzitate în parohie.
3. Casă parohială nu există.

Doritorii de a ocupa acest post de paroh să-și înainteze cererile de concurs instruite conform normelor în vigoare, împreună cu concesiunea dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopescă care pot candida la această parohie, la oficiul protopopesc ortodox român *Avrig* (poșta *Avrig*, jud. Sibiu) până la termenul sus indicat, având a se prezenta în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică spre a cânta, cuvânta eventual celebra și a face cunoștință cu poporul și poziția lui.

Avrig, 24 Iunie 1937.

Oficiul protopopesc ortodox român *Avrig* în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Căndea
protopop.